

TAJEMNICZY HERB ROSJI

i święty Jerzy

Herb Rosji – herb Federacji Rosyjskiej to tradycyjny herb Rosji, przywrócony w 1993, przedstawiający dwugłowego złotego orła z czasów Cesarstwa Wschodniorzymskiego – godło dynastii Paleologów z Pogonią Ruską na piersi; całość umieszczona na czerwonej tarczy.

Po raz pierwszy orzeł został użyty jako herb **Wielkiego Księstwa Moskiewskiego** przez Iwana III Srogię – w 1472 po jego ślubie z księżniczką bizantyjską Zofią. Prawosławni książęta moskiewscy uważali się już wtedy za kontynuatorów Cesarstwa Bizantyjskiego, które przestało istnieć w 1453.

Na piersi orła znajduje się herb Wielkiego Księstwa Moskiewskiego, przedstawiające św. Jerzego na koniu, walczącego ze smokiem – jest to rzekomo tradycyjne, najstarsze godło Księstwa Moskiewskiego, czyli herb .

Podczas wojny moskiewskiej herb nazywany niewłaściwie jako godło przechodziło wiele zmian, m.in. nie było na nim św. Jerzego, a orzeł był z brązu, na niektórych godłach w ogóle nie było orła, tylko św. Jerzy ze smokiem. Pierwsze godła były dość proste – korona nad złotym, dwugłowym orłem, z tarczą świętego Jerzego na piersi, na tle czerwonym. Po wstąpieniu na tron pierwszego cara z dynastii Romanowów, Michała Fiedorowicza, godło musiało ulec zmianie. Nad złotym, dwugłowym orłem pojawiły się trzy korony. Kolejną nowością było wprowadzenie symboli monarszych, korony i berła, które nastąpiło po włączeniu części Ukrainy do Rosji. **Wzorując się na orle cesarstwa rzymskiego, zmieniono kształt skrzydeł, które teraz nadawały orłu siły i potęgę. Właśnie takie godło znalazło się na wieży Kremla w 1654 roku. W 1667 roku ogłoszono oficjalnie, że te trzy korony mają symbolizować Kazań, Astrachań i Syberię.** Kolejna zmiana nastąpiła za Piotra I Wielkiego w 1698 roku. Orzeł zmienił kolor na czarny, a na jego piersi pojawił się łańcuch Orderu Świętego Andrzeja, który był patronem Piotra I. Jako ciekawostkę można dodać, że początkowo łańcuch z orderem ogarniał całego orła, dopiero później otaczał tylko tarczę ze świętym Jerzym. W miejsce trzech równorzędnych koron pojawiła się jedna główna (insygnium koronacyjne Romanowów, które symbolizowało cesarstwo, bowiem Piotr ogłosił się imperatorem, choć korona ta pojawiła się dziesięć lat wcześniej przed tym faktem), górująca na pozostałych i dwie mniejsze, znajdujące się na głowach orła.

Po nim godło zmieniło się nieznacznie – kształt skrzydeł stał się bardziej nierównomierny, a na orderze św. Jerzego pojawił się napis: „Za wiarę i wierność” pisany cyrylicą.

Godło wzbogacił car Paweł I w 1799 roku. Tarcza ze świętym Jerzym (uznawana przez cara za podstawowe, niezmiennalne godło Rosji) zabijającym smoka została umieszczona na krzyżu maltańskim. Związane jest to prawdopodobnie z zajęciem Malty przez Napoleona, po którym car wziął zakon maltański w „opiekę” i otrzymał tytuł wielkiego mistrza. Ten nowy element oparty był na Orderze świętego Jerzego. Order spinają mniejsze orły rosyjskie z krzyżami maltańskimi na piersiach w miejscu postaci św. Jerzego. Sam krzyż wraz z orderem i tarczą został ukoronowany kolejną koroną – maltańską, tak więc występują już cztery królewskie nakrycia głowy – oprócz tego dwie nad głowami orła i czwarta, imperatorska górująca nad godłem. Nieznacznej zmianie uległ sam orzeł; został nieco zniekształcony, jego nogi tworzą zrośniętą całość z ogonem.

Sam car Paweł opracowywał projekt Wielkiego Herbu Cesarstwa Rosyjskiego, gdzie na wielkiej czarno-białej tarczy i dziewięciu mniejszych miały się pojawić czterdzieści trzy herby różnych ziem imperium. Pod krzyżem maltańskim proponowano postawić postać świętego Andrzeja, zaś archaniołowie Gabriel i Michał mieli stać obok herbu i podtrzymywać insygnia koronacyjne. Nie doszło to do skutku, jednak niektóre elementy zostały wykorzystane w późniejszych pracach. Syn Pawła, Aleksander I Pawłowicz, wydał w 1801 roku dekret, który znosił krzyż maltański z godła rosyjskiego.

Podczas następnego okresu wygląd orła ulegał zmianom wręcz rewolucyjnym. Bardzo często się zmieniał, miał jedną lub trzy korony, natomiast w łapach trzymał nie tradycyjne symbole monarsze, lecz nowe, dziwne, które przedostały się do Rosji z europejskim stylem „Empire”. Car Mikołaj I Romanow wprowadził dwa równorzędne godła. Pierwsze ma jedną, imperialną koronę, a w łapach trzyma złoty wieniec laurowy, złotą wstęgę i złote pioruny wraz z płonącym zniczem. Jego skrzydła opadają w dół. Natomiast drugie jest bardziej znane: trzy korony, tradycyjne symbole władzy w łapach, skrzydła skierowane w górę, a na nich po raz pierwszy pojawiają się tarcze herbowe ziem cesarstwa: Polski, Krymu, Finlandii, Kazania, Astrachania i Syberii. W roku 1857 przeprowadzono reformę, wzorowaną na Europie Zachodniej i według heraldyki niemieckiej. Orzeł przybrał zupełnie inny kształt, srebrzysty kolor, postać św. Jerzego została odwrócona w drugą stronę, a na skrzydłach pojawiło się więcej herbów ziem: Kazania, Polski, Mołdawii (?), trzech wielkich księstw: Kijowa, Włodzimierza i Nowogrodu, a na lewym skrzydle Astrachania, Syberii, Gruzji i Finlandii.

Zaprojektowano również Herb Mały, Średni i Wielki cesarstwa. Wzór Dużego z 1882 r. przedstawia się tak: w centralnej części dwugłowy orzeł na żółtym tle, ukoronowany trzema koronami, tarcza zwieńczona hełmem świętego Aleksandra Newskiego. Obok stoją archaniołowie Gabriel i Michał. Nad nimi znajdowała się jeszcze jedna korona imperialna z rosyjskim napisem: „Bóg z nami”. Wokół znajduje się kilkanaście herbów prowincji. Wielkie herby po prawej stronie to: Kazania, Polski, Mołdawii i 3 wielkich księstw, na lewej stronie Astrachania, Syberii, Gruzji i Finlandii. Małe herby w górnej części to symbole mniejszych ziem: herb regionów północno-wschodnich, połączony herb obwodów białoruskich i litewskich (W. Ks. Litewskiego, białostockiego, żmudzkiego, połockiego, witebskiego i mścisławskiego), połączony herb obwodów, m.in. smoleńskiego i pskowskiego, połączony herb obwodów pd.-wschodnich: wołyńskiego, podolskiego i czernichowskiego, połączony herb obwodów nadbałtyckich:

Estonii, Inflant, Kurlandii-Semigalii, karelskiego oraz na końcu herb Turkiestanu. Na samym dole herbu Wielkiego jest herb rodziny Holstein – Gottorp – Romanow, jedyny raz w historii cesarstwa rosyjskiego. Herb mały cesarstwa różnił się od tego z 1857 roku tylko zmianą koloru koron ze złotego na srebrny i nieznaczną zmianą sylwetki.

Wszystkie te herby obowiązywały do upadku caratu w 1917 roku. Wtedy powołano komisję złożoną z artystów i historyków, by opracować nowy projekt godła narodowego Rosji. Podstawą był orzeł z czasów Iwana III, pozbawiony wszelkich symboli władzy. Takie godło obowiązywało nawet po przejściu władzy przez bolszewików, aż do wprowadzenia godła sowieckiego w lipcu 1918 roku. Ten, jak wiadomo, był zupełnie niezwiązany z żadną tradycją ani heraldyką: czerwona tarcza z sierpem i młotem, wokół kłosa żyta, nad nią czerwona gwiazda, a na dole napis: „Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się!” (zobacz godło ZSRR).

Stary wizerunek godła (nazwa dla herbu jest nieprawidłowa) przywrócono w 1993 roku. Nawiązuje on do wyglądu orła z przełomu XV i XVI wieku. Kolor ptaka jest złoty, podobnie trzech koron. Święty Jerzy ponownie usytuowany jest według heraldyki wschodniej.

Galeria herbów i godel Rosji

Święty Jerzy (ur. w III wieku w Kapadocji, zm. 23 kwietnia około 303 w Liddzie) – święty Kościoła katolickiego, jeden z Czternastu Świętych Wspomożycieli; jako **Jerzy Zwycięzca** uznany wielkim męczennikiem przez Kościół prawosławny.

Żywot świętego i legenda

Tradycyjna legenda o świętym Jerzym opowiada o jego starciu ze smokiem (zobacz poniżej „Święty Jerzy i smok”). Nowsza wersja jest syntezą wcześniejszych i późniejszych źródeł hagiograficznych. Omija wątki fantastyczne i przedstawia karierę militarną człowieka w bliższej zgodności z oczekiwaną obecnie realnością. Najważniejszą pośród późniejszych źródeł jest *Złota legenda*, której najbardziej znane fragmenty przetłumaczył na angielski w XV wieku William Caxton.

Współczesna legenda

Jerzy urodził się w chrześcijańskiej rodzinie w drugiej połowie III wieku. Źródła podają dwie wersje miejsca urodzenia: Coventry w Anglii oraz Kapadocję, dawną krainę leżącą w Turcji, stamtąd właśnie pochodził jego ojciec. Materiały archiwalne Biblioteki Brytyjskiej wspierają wersję o jego narodzinach w regionie Levand, prawdopodobnie w Ramleh. Jego matka była podobno Żydówką z Lyddi (obecnie Lod w Izraelu). Wróciła do swojego miasta jako wdowa z młodym synem, gdzie zapewniła mu edukację. Chłopak podążył za przykładem ojca wstępując do armii rzymskiej zaraz po osiągnięciu pełnoletności. Był dobrym żołnierzem i jego pozycja w wojsku stale wzrastała. Został trybunem ludowym oraz otrzymał tytuł **hrabiego**.

Brednie ! Tytuł hrabiego pochodzi z Niemiec z dużo późniejszych czasów jako graf !

Podczas postępu cesarza Dioklecjana w Nikomedii należał do jego osobistej ochrony. W 303 Dioklecjan wydał edykt zezwalający na prześladowania chrześcijan na terenie Imperium. Cezar Galeriusz był prawdopodobnym inicjatorem wydania tej decyzji i kontynuował prześladowania podczas swojego panowania (305–311).

Jerzy był zmuszony do uczestnictwa w prześladowaniach, chociaż sam był chrześcijaninem i krytykował tę decyzję. Rozwścieczony Dioklecjan nakazał torturować go i zabić.

Po różnych torturach Święty Jerzy został zabity przez ścięcie pod murami miejskimi Nikomedii, 23 kwietnia 303–305.

Ciało Jerzego wróciło NA PIECHOTĘ ?? do Lyddi, gdzie zostało pochowane.

Wkrótce potem chrześcijanie zaczęli modlić się do niego, jako do męczennika. Opowieść o świętym Jerzym i smoku jest legendą, przybyłą do Europy podczas krucjat i ponownie opowiedziana w formie romansu. Najwcześniejszy znany opis mitu pochodzi z rejonów Kapadocji i powstał na początku XI wieku (w ikonografii kościoła prawosławnego, Jerzy przedstawiany jako żołnierz, od końca VII wieku).

W pełni rozwiniętej wersji zachodniej, smok zrobił swoje gniazdo na źródle, którego woda zaopatrywała miasto „Silene” (prawdopodobnie późniejsza Cyrena) w Libii lub miasto Lod, zależnie od źródeł. W konsekwencji, mieszkańcy musieli wypędzać smoka z jego gniazda, na czas, gdy nabierali wodę. Każdego dnia oferowali smokowi owcę, a jeśli jej nie znaleźli, musieli oddać zamiast niej jedną z dziewczyn. Ofiara była wybierana przez losowanie. Pewnego razu losowanie wskazało księżniczkę (czasem wymieniane jest jej imię Sabra). Monarcha żebrał o jej życie, jednak bez rezultatu. Miała zostać ofiarowana smokowi, lecz na jego drodze pojawił się święty Jerzy. Stał twarzą w twarz ze smokiem, obronił się znakiem krzyża, pokonał go i uratował księżniczkę. Wdzięczne miasto porzuciło pogaństwo i przeszło na chrześcijaństwo.

W średniowiecznych romansach broń (lanca lub miecz, w zależności od wersji), którą święty Jerzy pokonał smoka, nazywała się Ascalon. Święty Jerzy jest patronem wielu państw, m.in.: Anglii, Gruzji, Portugalii, Holandii, Niemiec, Szwecji, Litwy, Bośni, Serbii, Czarnogóry i Etiopii, patronem chrześcijan palestyńskich, patronem archidiecezji białostockiej, wileńskiej oraz diecezji pińskiej. Jest również patronem wielu miast i regionów: Reffary, Neapolu, Katalonii, jak i Uzdrowiska w Łądku Zdroju. Pod wezwaniem świętego Jerzego powstało wiele bractw rycerskich oraz zgromadzeń zakonnych i zakonów rycerskich m.in.: Zakon św. Jerzego z Karyntii, Zakon św. Jerzego z Alfamy.

Święty Jerzy jest również patronem wędrowców, górników, żołnierzy, kowali, bednarzy, artystów, więźniów, jak i skautów oraz harcerzy. W większości środowisk harcerskich 23 kwietnia jest obchodzony jako **Dzień św. Jerzego** – patrona całego światowego skautingu.

Rolnicy również uważają świętego za patrona. W średniowiecznym prawosławnym państwie rosyjskim, dzień świętego Jerzego kończył roczny cykl rolniczy (koniec jesieni) – zwyczajowy termin przechodzenia chłopów na służbę do innego pana trwający dwa tygodnie. **Według niektórych źródeł Jerzy (jako święty) został usunięty z listy świętych przez papieża Jana XXIII, jako nieistniejący naprawdę. A JEDNAK !**

Wspomnienie liturgiczne w Kościele powszechnym obchodzone jest **23 kwietnia** (w rocznicę śmierci), natomiast w polskim Kościele, z uwagi na uroczystość świętego Wojciecha w tym dniu (patrona Polski), świętego Jerzego wspomina się 24 kwietnia.

Gruzja wspomina swojego patrona 10/23 listopada, podobnie jak cerkiew prawosławna, tj. 23 listopada według kalendarza gregoriańskiego, przy czym cerkiew wspomina Jerzego, w ciągu roku liturgicznego, jeszcze kilkakrotnie:

- 23 kwietnia/6 maja (rocznica śmierci)
- 3/16 listopada
- 26 listopada/9 grudnia.

Po chrystianizacji Słowiańszczyzny święty Jerzy łączony był w folklorze ludowym z Jaryłą, bogiem wiosny. Ślady tego synkretyzmu religijnego poświadczone są jeszcze w połowie XIX wieku na Białorusi. Ikonografia chrześcijańska przedstawia świętego w walce ze smokiem. Czasem przedstawiany jest w scenie męczeństwa (ścięcie mieczem). Legenda ta powstała jednak dopiero w XII wieku.

Atrybutami Jerzego są: anioł z wieńcem laurowym lub z koroną, baranek, biała chorągiew lub lanca z czerwonym krzyżem, koń, palma męczeństwa oraz m.in. przedmioty jego męki – gwoździe, kamień młyński i koło do łamania kości, miecz, smok u stóp, smok zabity. Postać Świętego Jerzego występuje w herbach wielu miejscowości, m.in. w herbie Dzierżoniowa, Milicza, Brzegu Dolnego i innych, przedstawiając świętego Jerzego zabijającego smoka (jako element w heraldyce).

Święty Jerzy i smok pędzla Gustave'a Moreau

Obok Rzymianin jako Jerzy ze smokiem

Herb rosyjski 1497 rok

Postać Świętego Jerzego występuje w herbach wielu miejscowości, m.in. w herbie Dzierżoniowa, Milicza, Brzegu Dolnego i innych, przedstawiając świętego Jerzego zabijającego smoka (jako element w heraldyce) **ale jest to rycerz w zbroi i ma inną symbolikę:**

Herb Milicza

Herb Kamieńca Podolskiego

Herb Moskwy

Herb Miasteczka Śląskiego

Herb Mariampola

Herb Ostródy - na czerwonym polu Święty Jerzy jako rycerz w złotej zbroi na białym koniu godzący kopią w zielonego smoka. Koń spięty w skoku w heraldyczną prawą stronę. Uprząż konia czarna. Kolory w herbie Ostródy symbolizują

- Srebro-biel: czystość, prawdę, niewinność;
- Czerni: rozwagę, mądrość, stałość;
- Czerwień: wspaniałomyślność, hart ducha;
- Zieleń: miłość, radość, obfitość;
- Złoto-żółty: wiarę, stałość, mądrość, chwałę.

DALEJ ROSJA

1497 rok już herb Bizancjum po upadku Konstantynopola w roku 1453 , Rosja miała być trzecim Rzymem ale potem był niemiecki carat i Rosja sowiecka i bolszewicka a po upadku ZSRR rządzą tam Żydzi i Chabad Lubawicz i jakie tam jest greckie Bizancjum ?

Herb z 1472 roku przedstawiający dwugłowego orła. Znak ten został przejęty przez Wielkie Księstwo Moskiewskie po upadku Bizancjum i zawarciu małżeństwa przez Iwana III Srogię z księżniczką bizantyjską Zofią Paleolog, bratanicą ostatniego cesarza bizantyjskiego. Od tej chwili władcy Wielkiego Księstwa uznali się spadkobiercami Bizancjum i zaczęli używać tytułu władców bizantyjskich „carów-cesarzy”.

Herb Cesarstwa Bizantyńskiego przejęty przez Wielkie Księstwo Moskiewskie po jego upadku.

Trzeci Rzym – koncepcja historiozoficzna stworzona przez mnicha Filoteusza z Pskowa pod koniec XV wieku, głosząca, że *pierwszy Rzym upadł na skutek herezji, drugi Rzym – Konstantynopol – na skutek zdrady prawdziwej wiary - był to najazd islamski a nie zdrada wiary- trzecim Rzymem jest Moskwa, a czwartego już nie będzie.*

Najstarszym zachowanym dokumentem, w którym teoria trzech Rzymów została zaprezentowana jest list Filoteusza do księcia Wasyla III Rurykowicza z 1510.

Filoteusz z Pskowa (ur. ok. 1450, zm. 1525) – rosyjski mnich, uczonec, mnich monasteru Przemienienia Pańskiego Eleazara Pskowskiego. Informacje biograficzne na jego temat ograniczają się do wiedzy o jego istnieniu i zamieszkiwaniu w monasterze Przemienienia Pańskiego Eleazara Pskowskiego.

Zainteresowanie Filoteuszem pojawiło się DOPIERO w latach 60. XIX w epoce niemieckiego caratu po wydrukowaniu jego tekstów w piśmie *Prawosławnyj sobiesiednik*.

W jego liście przedstawionym **być może** Iwanowi III, albo Wasylowi III wyłożona została teoria Trzech Rzymów, zgodnie z którą po upadku starożytnego Rzymu w 476 i Konstantynopola w 1453 Moskwa miała stać się centrum świata, czyli „trzecim Rzymem”, a czwartego miało już nie być. Koncepcja ta stała się oficjalną ideologią i wytłumaczeniem dla ekspansywnej polityki Księstwa Moskiewskiego, później Cesarstwa Rosyjskiego. Nie jest to nieprawda, tak było tylko że żaden mnich nie brał w tym udziału. Państwo ruskie potem rosyjskie było związane z Bizancjum aż do wieku XVI.

Po upadku Rzymu (476) i wielkiej schizmie (V-XIII wiek) chrześcijaństwo rozdzieliło się na dwa główne nurty – wschodnie i zachodnie. W oczach ówczesnych prawosławnych (chrześcijan wschodnich) chrześcijaństwo zachodnie (katolicyzm) było herezją. Głównym ośrodkiem greko nie samego prawosławia aż do XV wieku było Cesarstwo Bizantyńskie (Bizancjum). Podczas soboru florenckiego (na którym zasiadali także biskupi Wielkiego Księstwa Moskiewskiego) biskupi bizantyńscy podporządkowali się papieżowi i zgodzili się wejść pod jurysdykcję Rzymu w zamian za pomoc papieską w walce przeciw Turkom, podczas gdy większość biskupów ruskich odmówiła na soborze posłuszeństwa papieżowi. Po wojnie z Turcją i nie udzieleniu obiecanej pomocy przez papieża, Bizancjum w 1453 upadło.

Insygnia władzy carów rosyjskich.

Po upadku Konstantynopola Moskwa chciała zyskać na znaczeniu jako spadkobierczyni Bizancjum, co podkreślić miało małżeństwo Iwana III z Zofią (Zoe) Paleolog (1472), bratanicą ostatniego cesarza bizantyjskiego Konstantyna XI Dragazesa, a także przejęcie bizantyjskiego dwugłowego orła jako herbu państwa oraz bizantyjskiego ceremoniału dworskiego. Po zawarciu małżeństwa Iwan III Srogi jako pierwszy w historii księżę moskiewski przyjął w 1478 tytuł cara "Wszecrusi".

Kolejni władcy rosyjscy kontynuowali tę tradycję, a od czasów koronacji Piotra I w 1721 przyjmowali tytuł "imperator-cesarz" – tytulatura ta jednak nie była uznawana w Rzeczypospolitej Obojga Narodów aż do 1764.

Z kolei sułtanowie tureccy po zdobyciu Konstantynopola sami używali tytułu "cesarza rzymskiego". Car "Wszechrusi" jako spadkobierca tradycji Rzymu i Bizancjum miał, pod sztandarem Cerkwi prawosławnej, pokonać "heretycki" Zachód na czele z papieżem i Świętym Cesarstwem Rzymskim. Koncepcja ta jednak nigdy nie stała się oficjalną doktryną polityczną.

Używano jej natomiast w celu wytłumaczenia ekspansywnej polityki Imperium Rosyjskiego i była popularna w Rosji do 1917. Riasanovsky i Steinberg podkreślają, że autor doktryny nie zamierzał tworzyć ideologicznej podbudowy rosyjskiej polityki zagranicznej, a jedynie dążył do podkreślenia słuszności wiary prawosławnej.

Iwan III zwany przez rosyjską historiografię, zwłaszcza starszą, Wielkim lub Srogim, właściwie Iwan III Wasiljewicz (*ros. Иван III Васильевич, Iwan III Wasiljewicz*) (ur. 22 stycznia 1440 w Moskwie, zm. 27 października 1505 tamże) – wielki książę moskiewski w latach 1462 – 1505.

Syn Wasyla II Ślepego. Przydomek oszczerczy.

Wkrótce po objęciu władzy w 1463 roku rzekomo najechał i podbił Księstwo jarosławskie. Od 1471 roku Moskwa była w unii personalnej z Nowogrodem Wielkim. W 1474 kupił Księstwo rostowskie. Rzekomo także zaatakował Republikę Nowogrodzką i obległ jej stolicę Nowogród Wielki w wyniku czego 14 stycznia 1478 miasto upadło, a Moskwa ostatecznie podbiła tę republikę kupiecką.

Impas ugryjski – nie wiadomo czy prawdziwy

W listopadzie 1480 roku armia tatarska dowodzona przez chana Wielkiej Ordy Ahmeta ruszyła na Moskwę, aby wymusić na jej władcy zaległą daninę. Chan, napotkawszy wojska Iwana III nad rzeką Ugrą, nie odważył się na atak i po otrzymaniu wiadomości, że Kazimierz Jagiellończyk nie przyjdzie mu z pomocą z powodu Wojny popiej, wrócił do Saraju (Impas ugryjski), co uznaje się za umowy koniec 250-letniej niewoli mongolskiej zapoczątkowanej klęską nad Kałką. Iwan III zorganizował w 1482 wielki najazd Tatarów krymskich na ziemie litewskie, którzy spalili m.in. Kijów. W 1485 zdobył Księstwo twerskie co zmusiło wielkiego księcia twerskiego Michała Borysowicza 8 września 1485 roku do ucieczki na Litwę. W 1487 roku na stronę moskiewską dobrowolnie przeszły Peremyszl, Sereńsk, Kozielsk, Rianzań.

I wojna z Litwą nie wiadomo czy prawdziwa raczej nie

Po śmierci króla Kazimierza Jagiellończyka, w czerwcu 1492 roku rozpoczął wojnę z Wielkim Księstwem Litewskim (Wojna litewsko-moskiewska 1492-1494). Armia moskiewska zdobyła Lubuck, Mceńsk, Chlepień, Rohaczew, zagroziła Wiaźmie. W tym czasie kniaziowie Sierpiejska i Mezecka przeszli na stronę Moskwy, poddając jej swoje księstwa. Zimą 1492 wojska litewskie pod wodzą Jerzego Hlebowicza przeszły do kontrofensywy odbijając Sierpiejsk i Mezeck. W styczniu 1493 nowa wyprawa moskiewska zdobyła Wiaźmę i zagroziła Smoleńskowi. W styczniu 1493 roku Iwan III po raz pierwszy użył w korespondencji do księcia Aleksandra Jagiellończyka określenia "*gosudar wszystkiej Rusi*", nie uznanej jednak przez Aleksandra.

W wyniku zawartego w 1494 roku pokoju Litwa straciła Wiaźmę i zrezygnowała ze swoich roszczeń do ziem Nowogrodu Wielkiego, Pskowa, Tweru i Riazania.

II wojna z Litwą

W 1500 roku ponownie zaatakował Wielkie Księstwo Litewskie za powód podając niewybudowanie przez Aleksandra Jagiellończyka obiecanej cerkwi na dziedzińcu zamku wileńskiego (Wojna litewsko-moskiewska 1500-1503). W 1500 roku Iwan III pokonał hetmana litewskiego Konstantego Ostrogskiego w bitwie nad Wiedroszą i wziął go do niewoli. Kontrakcja Aleksandra Jagiellończyka spowodowała uwolnienie obleżonego Smoleńska oraz najazd na ziemie moskiewskie chana Szeich-Achmata, który nadal uważał się za zwierzchnika Iwana III, oraz atak mistrza krajowego zakonu inflanckiego Woltera von Plettenberg, który pokonał Moskali w bitwie pod Izborskiem, jednak Moskwa rozpoczęła kolejne działania wojenne, które zakończyły się sukcesem Iwana III.

Na mocy rozejmu Wielkie Księstwo Litewskie straciło 1/3 swojego terytorium. Do państwa moskiewskiego włączono wszystkie Księstwa Wierchowskie, Księstwo czernihowskie i Siewierszczyznę, część Kijowszczyzny, część Księstwa Mścislawskiego, Mglin, część Smoleńszczyzny i część Ziemi połockiej. W wojny osłabiona i zagrożona Litwa, zmuszona została do zacieśnienia związków z Polską podpisując w 1501 unię mielnicką. Na polecenie Iwana III rozbudowano Kreml w Moskwie. Dwadzieścia pięć lat po ślubie Iwana III z Zoe Paleolog (1497), dwugłowego orła uznano za oficjalny herb Wielkiego Księstwa Moskiewskiego, zaś św. Jerzy na koniu pozostał herbem stołecznego miasta – Moskwy.

Miał trzy cele:

1. przewycięzenie rozdrobnienia Rusi
2. walkę z Litwą – przejęcie spuścizny Rusi Kijowskiej
3. wejście w sojusz z wrogami państwa polsko-litewskiego.

Małżeństwa i potomstwo

Był dwukrotnie żonaty. Pierwszą żoną była Maria Twerska. Miał z nią syna – Iwana Iwanowicza, zwanego Młodszym. Maria zmarła w 1467 roku. Iwan Młodszy żył w latach 1458–1490, zginął w niewyjaśnionych okolicznościach. Z małżeństwa z córką Stefana Wielkiego (hospodara mołdawskiego) Heleną pozostawił syna Dymitra (1483 - 1509). Iwan III ogłosił wnuka następcą tronu 4 lutego 1498 roku. Jednak pod wpływem drugiej żony w 1502 roku odwołał swoją decyzję i na władcę księstwa wyznaczył Wasyla III. Dymitr został wtrącony do więzienia, gdzie zmarł w 1509 roku. Jego drugą żoną została Zoe, przedstawicielka dynastii Paleologów panującej do 1453 roku w Konstantynopolu. Małżeństwo zostało zawarte w 1472 roku. Z Zofią miał m.in.:

- syna Wasyla III,
- syna Andrzeja, księcia Starickiego,
- córkę Helenę Moskiewską, wielką księżną Litwy i tytularną królową Polski.

XVI wiek

1667 rok panowanie Aleksego Michajłowicza **Romanowowie**, także **Romanowi** (od ros. Романовы) – ród rosyjski, dynastia carów, potem cesarzy rządzących Rosją od 1613 do 1917 roku. Spowinowacony z rodem Rurykowiczów osobą Nikity Romanowicza Zacharyna, szwagra Iwana IV Groźnego poprawnie Srogiego a to co innego znaczy. W linii męskiej dynastia wygasła w 1730 roku, po czym nazwę rodu przyjął niemiecki ród Holstein-Gottorp.

W 1762 r. książę Holsztynu Karol Piotr Ulryk zasiadł na tronie imperatorów Rosji jako Piotr III Romanow. Po okresie panowania jego żony Katarzyny II (1762–1796), jego potomkowie zasiadali na tronie rosyjskim do 1917 r.

Utrzymali bezprawnie nazwisko poprzedniej dynastii, tzn. Romanow.

Piotr I Aleksiejewicz Wielki, (ur. 30 maja^{2/9} czerwca 1672 w Moskwie, zm. 28 stycznia^{2/8} lutego 1725 w Sankt Petersburgu) – car Rosji od 1682 roku, a od 1721 imperator. Syn Aleksego (1645–1676), z dynastii Romanowów. Następczynią Piotra została jego żona **Katarzyna I**, którą już w maju 1724 roku uczynił formalną współwładczynią Rosji.

Katarzyna I Aleksiejewna, urodzona jako **Marta Helena Skowrońska** (ur. 5 kwietnia^{2/15} kwietnia 1683 lub 5 kwietnia^{2/15} kwietnia 1684 w Jėkabpils w Inflantach, zm. 6 maja^{2/17} maja 1727 w Petersburgu) – cesarzowa Rosji w latach 1724-1727 (samodzielne panowanie od śmierci męża w 1725), żona Piotra I Wielkiego (1707-1725).

Historia niewiarygodna: Otrzymała na chrzcie imię Marta. Jej pochodzenie nie jest do końca wyjaśnione. Z pewnością pochodziła z rodziny chłopskiej. Według jednej z wersji była córką osiadłego na terenie dzisiejszej Łotwy chłopca wyznania katolickiego, mieszkańca Wielkiego Księstwa Litewskiego Polaka, Samuela Skowrońskiego. Skowroński w latach 70. i 80. XVII wieku miał służyć u gospodarza Pałacu Kazimierza Jana Sapiehy, po czym uciekł od niego do Estonii, gdzie urodziła się przyszła cesarzowa. Później, podczas panowania Katarzyny I, władze rosyjskie zaczęły wykupować od możnowładców litewskich jej braci i siostry.

Być może wcale nie uciekł ale był szlachcicem i cała ta historia to brednie aby usunąć polskie dzieje z caratu.

W wieku lat 17 najęła się na służbę do ewangelickiego pastora Glücka w inflanckim Marienburgu (obecnie Alūksne, Łotwa). W tym mieście poznała szwedzkiego dragona, ubogiego szlachcica nazwiskiem *Johann Rabe*, za którego wyszła za mąż. Po zdobyciu miasta przez wojska rosyjskie pracowała jako praczka w pułkowej pralni.

Następnie trafiła na służbę do starego marszałka Borysa Szeremietiewa. U niego spotkał ją Aleksandr Mienszykow, wykupił od starego marszałka i w roku 1702 zabrał do Moskwy.

Wówczas Marta przeszła na prawosławie i przyjęła imię – Katarzyna Aleksiejewna. Wkrótce została faworytą Mienszykowa (podobno miała z nim dwoje dzieci). W roku 1706 u Mienszykowa poznał Katarzynę car Piotr I i zakochał się w niej.

Aleksandr Daniłowicz Mienszykow (ros. *Александр Данилович Меншиков*) (ur. 6/16 listopada 1673 Moskwa, zm. 12/23 listopada 1729 m. Bieriozow, obecnie Bieriozowo k. Tiumienia) – rosyjski książę (1707) i feldmarszałek, generalissimus (1727), bliski współpracownik cara Piotra I Wielkiego. Podczas III wojny północnej zwyciężył Szwedów w bitwie pod Kaliszem, brał udział w bitwie pod Połtawą. Przyczynił się do wyniesienia Katarzyny I na tron po śmierci Piotra w 1725. Popadł w niełaskę w 1727.

W latach 1718–1724 i 1726–1727 był prezydentem Kolegium Wojennego. Po śmierci Piotra I opierał się na Gwardii Cesarskiej. **28 stycznia 1725 wprowadził na tron Katarzynę I i został w rzeczywistości władcą Rosji.** Podczas krótkich rządów Katarzyny I (styczeń 1725–maj 1727), zyskał przemożne wpływy na władzę (Aleksander Puszkina miał powiedzieć o nim kiedyś „półcar”), które skończyły się, gdy 25 maja 1727 zaręczył swoją córkę Marię z młodym cesarzem Piotrem II. Wywołało to gniew starej arystokracji Dołgorukowowów, Golicynów, Tołstojowów. Ich wpływy na Piotra II spowodowały, że 8 września 1727 został obwiniony o zdradę państwa i kradzież pieniędzy państwowych. Został pozbawiony wszystkich tytułów i urzędów i zesłany razem z rodziną na Syberię do Bieriozowa. Skonfiskowano jego majątek: 90 tysięcy poddanych, 6 miast, dobra w Rosji, Polsce, Prusach i Austrii, 5 milionów rubli w złocie w walucie i 9 milionów rubli w angielskich i holenderskich bankach.

?? Na Syberii? W 1702 został hrabią, w 1703 został kawalerem rosyjskiego Orderu św. Andrzeja Apostoła Pierwszego Powołania, w 1705 polskiego Orderu Orła Białego, w 1725 Orderu św. Aleksandra Newskiego, w 1710 duńskiego Orderu Słonia, a w 1713 pruskiego Orderu Czarnego Orła.

Ogólnie dobrze rządził, a jego trudna pozycja służyła jako ograniczenie jego naturalnych skłonności. Udało mu się przedłużyć swoją władzę po śmierci Katarzyny za pomocą sfalszowanej jej woli i zamachu stanu. Podczas gdy jego kolega Piotr Tołstoj wyniósłby na tron Elżbietę Pietrowną, Mienszykow ustanowił młodzieńczego Piotra II, syna carskiego Aleksieja, ze sobą jako dyktatorem w czasach mniejszości księcia. Teraz zamierzał się zdecydowanie umocnić, poślubiając swoją córkę Marię z Piotrem II. Ale stara szlachta, reprezentowana przez Dołgorukowa i Galitzinów, zjednoczyła się, by go obalić, a on został pozbawiony wszelkiej godności i urzędów i wydalony ze stolicy (20 września [OS 9 września] 1727). Następnie pozbawiono go ogromnego bogactwa, pozbawiono tytułów, a on i cała jego rodzina zostali wygnani do Beryozowa na Syberii, gdzie zmarł 23 listopada [OS 12 listopada] 1729 r. Jego żona Daria Mikhailovna (ur. Arseneva) zmarł w drodze na wygnanie w 1728 r. W pobliżu Kazania.

Z kolei :

Piotr I ogłosił Katarzynę swoją żoną w 1711, choć formalnie małżeństwo zostało zawarte w 1712 (niektóre źródła mówią o potajemnym ożenku w 1707). W 1724 kazał koronować ją na cesarżową i uczynił współwładczynią. Urodziła mu ośmioro dzieci, z których jednak tylko dwie córki, Anna i Elżbieta dożyły dorosłego wieku.

Zgodnie z testamentem Piotra I, tron cesarski po nim przejęła Katarzyna, która została koronowana jeszcze w 1724 r. Faktycznie rządy w jej imieniu sprawował książę Aleksander Mienszykow, który przewodniczył specjalnie utworzonej 6-osobowej Najwyższej Tajnej Radzie, będącej organem doradczym carycy. Katarzyna wkrótce ciężko zachorowała i umarła po dwóch latach rządów. Historia zanotowała tylko jedną istotną jej decyzję, zawartą w testamencie.

Mianowicie wyraziła w nim wolę, aby następcą na tronie po jej śmierci został Piotr II Aleksiejewicz, wnuk Piotra I (po jego najstarszym synu z pierwszego małżeństwa – Aleksym). Po nim władcami miały być kolejno Anna i Elżbieta, córki Piotra I i Katarzyny.

Druga córka tej pary, Anna, wyszła za Karla Friedricha księcia Holstein-Gottorp i była matką późniejszego cesarza Piotra III. **Piotr III Fiodorowicz**, Пётр III Федорович (ur. 21 lutego 1728 w Kilonii, zm. 17 lipca 1762 w Ropszy(ang.) k. Sankt Petersburga) – cesarz Rosji od 5 stycznia do 9 lipca 1762, książę Holsztynu, syn Anny, siostry cesarzowej Elżbiety. Piotr III urodził się jako Karl Peter Ulrich von Holstein-Gottorp. Poprzez matkę Annę, córkę Piotra Wielkiego i jego drugiej żony Katarzyny I, był potomkiem Piotra I Wielkiego. Po swoim ojcu Karolu Fryderyku odziedziczył niemieckie księstwo Holsztynu. Wychowywany na dworze holsztyńskim wśród oficerów i ordynansów, był dzieckiem chorowitym, słabym, skłonny do popędliwości.

Od najmłodszych lat zachowanie Piotra budziło niepokój jego najbliższych. Początkowo przygotowywano go do objęcia tronu szwedzkiego, ale cesarzowa Elżbieta zmieniła plany i wyznaczyła go na swego następcę. W 1742 wyjechał do Rosji. Zmienił wyznanie. Na jego nowego wychowawcę wyznaczony został ojciec Symeon, który próbował z marnym skutkiem kształtować młodego księcia. Do końca życia Piotr nie nauczył się mówić poprawnie po rosyjsku. Nie stronił od uczt i pijatyk. Jedyne sukcesy odnosił w nauce tańca.

Na żonę dla niego wybrano niemiecką księżniczkę Zofię von Anhalt-Zerbst, która później przybrała imię Katarzyny. Młodzi narzeczeni stanowili wyjątkowo niedobraną parę. Różnili się temperamentami, charakterami, a także urodą. Na początku 1745 następcą tronu zachorował na ospę. Choroba zeszpeciła i tak już mało pociągającą sylwetkę Piotra. Był wychudzony, łysy, miał blizny na twarzy. Katarzyna czuła do niego obrzydzenie, ale umiała je świetnie maskować. Ślub odbył się 21 sierpnia (1 września) 1745. Uroczystości weselne trwały dziesięć dni. Młodzi małżonkowie nie żyli ze sobą, ale obok siebie. Piotr nie przejawiał większego zainteresowania żoną, w tym erotycznego, a dodatkowo cierpiał z powodu stulejki. Katarzyna nie pozostawała mu dłużna. W 1754 przyszedł na świat syn Piotra i Katarzyny wielki książę Paweł Piotrowicz, przy czym ojcostwo Piotra było dyskusyjne. Od czasu narodzin Pawła stosunki między małżonkami dotychczas złe, prawie w ogóle ustały. Nigdy już nie wyszły poza oficjalne ramy przewidziane protokołem.

Więcej tu : https://pl.wikipedia.org/wiki/Piotr_III_Romanow

Katarzyna urodziła się 2 maja 1729 roku w Szczecinie jako córka księcia Christiana Augusta von Anhalt-Zerbst z dynastii askańskiej i Joanny Elżbiety z dynastii holsztyńskiej. Na chrzcie otrzymała imiona Zofia Fryderyka Augusta. W 1745 roku w Petersburgu przeszła na prawosławie, zmieniła imię na Katarzyna i poślubiła księcia holsztyńskiego Piotra Ulryka, późniejszego cara rosyjskiego Piotra III. Po powstaniu chłopskim Jemieljana Pugaczowa wprowadziła politykę represji wobec każdego przejawu niezadowolenia. Uczestniczyła w rozbiorach Polski. Uważana jest - z tego powodu ? za jedną z najwybitniejszych władców Rosji.

Jej biografia jako wielkiej cywilizowanej władczyni jest zafałszowana w tym romans z królem Stanisławem Augustem i ich rzekome dziecko.

Trzeba zwracać uwagę na źródła do tych fałszerstw dziejowych. W czerwcu 1755 roku ambasador brytyjski w Petersburgu, Charles Hanbury Williams, przedstawił jej swojego osobistego sekretarza, 23-letniego Stanisława Poniatowskiego, późniejszego króla Polski, z którym w grudniu tego samego roku nawiązała niebezpieczny romans . Owocem tego romansu była córka Anna Piotrowna. Została ona formalnie uznana za córkę przez następcę tronu, pomimo że zarówno on, jak i cały dwór powątpiewał w jego ojcostwo. Po półrocznych rządach Piotra III, ona i jej zwolennicy (wojsko zbuntowane przeciw carowi ze względu na wcielanie przez niego do armii wzorów z armii pruskiej), dokonali zamachu stanu. Piotr III zginął zamordowany, a Katarzyna 9 lipca 1762 roku objęła władzę w Rosji.

XVIII wiek czarny niemiecki orzeł

Katarzyna II potwierdziła sojusz z Prusami, co było swoistą kontynuacją zapoczątkowanej przez Piotra I polityki „systemu północnego”. Dodatkowo potwierdziła dekret Piotra I o uprawnieniach dla szlachty, czym zyskała sobie jej uznanie. W ciągu swego długiego panowania uczyniła bardzo wiele, zarówno w dziedzinie stosunków zagranicznych, jak i wewnętrznych, dla wzmocnienia potęgi państwa, władzy centralnej i absolutyzmu panującego. W okresie jej rządów doszło do polepszenia się sytuacji chłopów cerkiewnych, mieszczan i szlachty rosyjskiej, terytorium Rosji znacznie się powiększyło, a ludność z 20 wzrosła do około 35 milionów.

W 1785 roku caryca wydała dwie *Gramoty szlacheckie*, ustanawiające prawa i przywileje dla szlachty. W tym samym roku wydała również *Gramotę miejską*, oficjalnie ustanawiając stan mieszczański i kupiecki z własnym samorządem miejskim. Z inicjatywy carycy doszło do rozwoju polityki socjalnej, czemu miało służyć powołanie Prikazu Dobra Publicznego (1775). Nastąpił rozwój systemu szkolnictwa, fundowano wiele szkół, w tym Instytut Smolny, stanowiący pierwszą w historii Rosji szkołę dla dziewcząt. Wprowadziła w Rosji uprawę ziemniaków; była także autorką planu osadzenia kolonistów niemieckich na górnym Powołżu, gdzie zapewniono im ulgi podatkowe, wolność wyznania i opiekę prawną. W Noworosji zniesiono w ogóle pańszczyznę, wprowadzono ulgi podatkowe i wolność wyznania.

W latach 1762–1766 przeprowadzono w Rosji sekularyzację dóbr duchownych. Cerkwie i klasztory przeszły na utrzymanie skarbu państwowego, który przejął posiadane przez nie majątki ziemskie, obejmujące około 900 tysięcy poddanych. . Jednocześnie nastąpiło pogorszenie się sytuacji chłopów z majątków szlacheckich, którzy zostali pozbawieni większości swych praw i zrównani z niewolnikami. Podziwiana przez zachodnich filozofów za mądrość, umiłowanie wiedzy, sztuki i sprzyjanie oświeceni, nazywana przez nich „Semiramidą Północy”, w rzeczywistości rządziła niezwykle twardą ręką .

1799—1801 rok

1825 rok

1830 rok

Herb Wielki Cesarstwa Rosyjskiego z 1882 roku

Herb Mały Cesarstwa Rosyjskiego z 1883 roku

Wielkie Księstwo Moskiewskie (ros. *Великое княжество Московское*, łac. *Magnus Ducatus Moscuensis*; potocznie pol. *Moskwa*, ros. *Московия*, łac. *Moscovia* lub *Muscovia*) – państwo wielkoruskie istniejące w latach 1263–1547, ze stolicą w Moskwie. Po raz pierwszy wydzielone w 1213 roku, po raz drugi w 1263 roku jako Księstwo Moskiewskie. Książęta moskiewscy byli od 1328 roku zarówno wielkimi książętami włodzimierskimi i z tego tytułu przysługiwała im zwierzchność nad pozostałymi książętami ruskimi. W 1363 roku Księstwo Moskiewskie zostało podniesione do rangi wielkiego księstwa.

W latach 1271–1480 zależne od Złotej Ordy **???? nie wiadomo czy to jest prawda**

Władcy moskiewscy z dynastii Rurykowiczów rozpoczęli proces jednoczenia ziem ruskich, kończąc w XVI wieku okres rozbicia dzielnicowego Rusi, kiedy to Wielkie Księstwo Moskiewskie stało się jedynym niezawisłym państwem ruskim. Po podboju Bizancjum, Bałkanów i Kaukazu przez Turków Wielkie Księstwo Moskiewskie stało się także jedynym niepodległym państwem prawosławnym na świecie. Moskwa zaczęła aspirować do roli spadkobierczyni Bizancjum i stolicy świata prawosławnego, co wyrażono m.in. w teorii trzech Rzymów. W 1547 roku odbyła się koronacja wielkiego księcia moskiewskiego Iwana IV Groźnego na „cara całej Rusi”, co dało początek Carstwu Rosyjskiemu. Carowie rosyjscy nadal jednak używali tytułów m.in. wielkich książąt moskiewskich i włodzimierskich aż do upadku monarchii w Rosji w 1917 roku.

JAKI JEST PRAWIDŁOWY HERB DLA ROSJI ?

Opowieść o świętym Jerzym i smoku jest legendą, przybyłą do Europy podczas krucjat i ponownie opowiedziana w formie romansu. Najwcześniejszy znany opis mitu pochodzi z rejonów Kapadocji i powstał na początku XI wieku (w ikonografii Kościoła Prawosławnego, Jerzy przedstawiany jako **żołnierz**, od końca VII wieku).

W pełni rozwiniętej legendy wersji zachodniej, smok zrobił swoje gniazdo na źródle, którego woda zaopatrywała miasto „Silene” (prawdopodobnie późniejsza Cyrena) w Libii lub miasto Lod, zależnie od źródeł. W konsekwencji, mieszkańcy musieli wypędzać smoka z jego gniazda, na czas, gdy nabierali wodę. Każdego dnia oferowali smokowi owcę, a jeśli jej nie znaleźli, musieli oddać zamiast jej jedną z dziewczyn. Ofiara była wybierana przez losowanie. Pewnego razu losowanie wskazało księżniczkę. Monarcha zebrał o jej życie, jednak bez rezultatu. Miała zostać ofiarowana smokowi, lecz na jego drodze pojawił się święty Jerzy. Stanął twarzą w twarz ze smokiem, obronił się znakiem krzyża, pokonał go i uratował księżniczkę. Wdzięczne miasto porzuciło pogaństwo i przeszło na chrześcijaństwo. W średniowiecznych romansach broń (**lanca** lub miecz, w zależności od wersji), którą św. Jerzy pokonał smoka, nazywała się Ascalon.

JEST TO RYCERZ Z LANCĄ

Wszelka broń, w tym i Włócznia, jak i Lanca to symbol władzy, siły i wojny. Reprezentuje władcę życia i śmierci, wojownika i łowcę. Włócznia to siła i moc, także męskość i symbol falliczny. W mitach włócznia to axis mundi, oś świata, która łączy świat fizyczny ze światem podziemi i niebiosami. Zwierzęta (tutaj smok) przebite włócznią wskazują na grzechy, które trzeba pokonać na drodze do przemiany swojej wewnętrznej istoty, z tej racji personifikacje cnót często są przedstawiane z włóczniami jako ich atrybutami.

W węższym znaczeniu włócznia jest atrybutem kardynalnej cnoty Odwagi. Eucharystyczne zastosowanie małej włóczni w Kościele prawosławnym wskazuje symbolicznie na włócznię Longina, który śmierć Chrystusa na Krzyżu życia, skostatował przez przebicie jego boku włócznią. Włócznia Longina odgrywa dużą rolę symboliczną w legendzie o Graalu i ostatecznym zwycięstwie nad złem. W naszych snach symbolizuje zdolność przewyciężenia trudnej sytuacji po przez zdecydowane i odważne działanie, dzięki świadomości wagi wytyczonego celu. Mówi nam o tym że zwycięża tylko ten kto ma niezłomnego ducha i nie cofa się przed wyzwaniem. Więc jeśli śni Ci się włócznia to śmiało podnieś z ziemi rękawicę rzuconą Ci przez życie i zmierz się z wyzwaniami a o wynik się nie martw, zwyciężysz lub wiele się nauczysz...

BRONŃ - SYMBOL SIŁY BOGA, SPRAWIEDLIWOŚCI:

"Porwij, Panie, broń i tarczę, i powstań mi na pomoc! Dobądź lancy i włóczni, i zagródź drogę prześladowcom moim" (Psalm 34).

Rycerz to symbol mocy, odwagi i zwycięstwa. Zwiastun odrodzenia. Etos *rycerski* – zespół wartości i zasad, wykształconych w kręgu średniowiecznej kultury rycerskiej, którymi powinien charakteryzować się idealny wojownik . **Symbol dwugłowego orła występuje już w Mitologii i jest związany z rzymskim Bogiem Janusem (Janusem).** Najstarsze znane wyobrażenia tego Boga przedstawiają go jako dwugłowego mężczyznę co może symbolizować przeszłość (patrzy w tył) i przyszłość (patrzy w przód). Później dwugłowy orzeł oznaczał podział cesarstwa rzymskiego na łaciński zachód oraz grecki wschód.

Istnieją również przesłania, zgodnie z którymi symbolem ciemności jest Tiamat - smocza bogini chaosu, która pokonana czeka uśpiona na swe przebudzenie. Ona to według nauk tajemnych miała stworzyć jedenaście potworów do walki z siłami światła, które są też swego rodzaju odpowiednikiem jedenastu poziomów kabalistycznego Drzewa Nocy. W tej postaci smok z pewnością budził w człowieku niepewność i strach. (o tym bardziej szczegółowo piszą teksty Zakonu Smoka powołanego przez Zygmunta Luksemburczyka dnia 12 grudnia 1408 roku - Loża Magan).

Smoki są przede wszystkim symbolami prachaosu, przeciwieństwem ładu kosmicznego i nowego porządku boskiego. Często symbolizują kataklizmy natury i wrogie pramocce. W mitach wielu ludów monstra owe noszą imiona Lotan, Lewiatan, Rahab, Tiamat, Apofis, Lilujanka, wąż Midgardu, Fafnir, Vrtra, Ahi, Azi Dahaka itd.

Ale są to węże nie smoki !

Walczą z nimi bogowie: grecki Zeus i Apollo. Starożytni kapłani i szamani w swych wędrówkach duchowych poskramiali smoka, umieli na nim jeździć. Wojownicy natomiast starali się go wykorzystać w swych bojach, krwawych bitwach i okrutnych wojnach. Smoki ciągle są w nas. Drzemą w ciemnych otchłaniach naszych mózgów.

Nie ujarzmione, nie oswojone budzą się i wtedy... ogień spopiela ludzkie siedliska i krew leje się szerokimi rzekami. Jak powiedział Jung *"Europa jest matką smoków, które pożarły całą ziemię"*.

Raczej jednak jest to Azja Mniejsza nie Europa.

Jednakże pełna symbolika smoka pozwala doszukiwać się jego roli również w procesie przebudzenia kundalini. Jest on bowiem również połączeniem nieba i ziemi, Geb i Nut, a więc i tym samym dwóch biegunów na dwóch krańcach axis mundi, połączeniem Shivy (Mulladhara) i Shakti (Ajna), wznoszącym się, uskrzydłym smokiem. Ten właśnie smok strzeże dróg do Drzewa Życia i innych świętych elementów.

Taki jest właśnie Żmij słowiański i piastowski smok ! Smok symbolizuje połączenie wszystkich mocy i wszystkich żywiołów, jego skrzydła symbolizują powietrze, łuski - wodę, ogniste tchnienie żywiołów powstaje w konsekwencji tzw. piąty element akasha, eter, kwintesencja, źródło wszystkiego. W znanych nam legendach smok częstokroć strzeże wielkich skarbów, w tym np. *złotego runa, czy św. Graala*. Skarby te w rzeczywistości mają określać skarby ducha, a smok strzeże ukrytych skarbów ludzkiej duszy.

Skarbów, które nie mają nic wspólnego z przyziemnymi dobrami materialnymi, a przede wszystkim z *alchemicznym złotem, kamieniem filozoficznym, tajemnicą prawdy kwiatu życia, miłością, jednością i oślepiającym blaskiem wszechpotężnego światła*.

Odpowiednikiem Wiwerna jest smok piastowski.

Żmij piastowski lub smok piastowski – herb Piastów mazowieckich z linii czerskiej. Przedstawia w srebrnym polu skrzydlatego dwunożnego smoka (wiwernę, żmija) barwy zielonej z jęzorem i pazurami barwy czerwonej. Został przyjęty jako godło księstwa czerskiego.

Święty Jerzy walczący ze smokiem został

zmyślony w celu zwalczania prawdziwej symboliki smoka przed kościoł zachodnio - niemiecki który niszczył antyczną symbolikę i ją rugował z życia i kultury , zaprowadzając swoje rządy oraz schizmatyczną religię ciemności. Po prostu rzymski katolicyzm ze smoka czyli wiwerna zrobił szatana.

Medalik średniowieczny pokazuje nam węża jako tego rzekomego smoka !

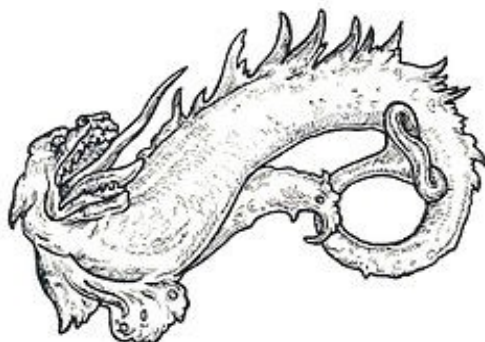
Apollo walczący z Pytonem malowidło na greckiej wazie

W literaturze chrześcijańskiej Lewiatan jest często wyobrażeniem Szatana, zagrażającym istotom stworzonym przez Boga i próbującym je pożreć. Podobnego zdania był św. Tomasz z Akwinu, który opisywał Lewiatana jako demona zazdrości. Lewiatan bywa łączony z motywem "piekielnej paszczy" (*Hellmouth*), potwornej istoty, w pysku której skazani na potępienie znikną podczas Sądu Ostatecznego.

Stwór taki pojawiał się w sztuce anglosaskiej od ok. 800 r., a później motyw ten rozprzestrzenił się na całą Europę. Według twórcy Kościoła Szatana, Antona Szandora LaVeya, Lewiatan symbolizuje żywioł wody (łączy się z życiem i stworzeniem) oraz kierunek zachodni. W biblii satanistycznej jest on wymieniany jako jeden z Czterech Koronnych Książąt Piekieł (co zostało zainspirowane przez treść XV-wiecznej *Księgi Świętej Magii Abramelina Maga*).

Kościół Szatana używa także pentagramu Bafometa, na którego rogach widnieją litery hebrajskie. Zaczynając od najniższego z nich i posuwając się przeciwnie z ruchem wskazówek zegara (w hebrajskim czyta się wspak), litery układają się w słowo " (LVIThN), czyli "Lewiatan". Wzmianka o Lewiatanie znajduje się także w *Panu Tadeuszu* Adama Mickiewicza, gdzie przywoływany jest on w opisie nieba i Gwiazdozbioru Smoka:

I to wiadomo także u starych Litwinów
(A wiadomość tę pono wzięli od rabinów),
Że ów zodyjakowy Smok długi i gruby,
Który gwiazdziste wije po niebie przeguby,
Którego mylnie Wężem chrzczą astronomowie,
Jest nie wężem, lecz rybą, Lewiatan się zowie.
Przed czasy mieszkał w morzach, ale po potopie
Zdechł z niedostatku wody; więc na niebios stropie,
Tak dla osobliwości jako dla pamiątki,
Anieli zawiesili jego martwe szczątki.
Podobnie pleban mirski zawiesił w kościele
Wykopane olbrzymów żebra i piszczele

Wyobrażenie Lewiatana często spotykane w grymuarach .**Grimoire** (starofr. gramaire, śrdwłac. grammar), czasem spolszczane jako **grymuar** – księga wiedzy magicznej, szczególnie bardzo stara. Najczęściej przez grimoire rozumie się księgi magiczne pisane od średniowiecza do XVIII wieku włącznie, dla nowszych dzieł okultystycznych nazwę tę stosuje się raczej przenośnie, dla starszych raczej błędnie. Etymologia słowa grimoire wywodzi się od francuskiego, co oznacza księga czarodziejska oraz nieczytelne pismo.

Księgi te zawierają skrótową wiedzę astrologiczną, listy aniołów i demonów, zbiory zaklęć, wskazówki do wyrabiania talizmanów i przywoływania bytów duchowych i eterycznych (salamander, ondyn itp.). Przez wieki dokonywano licznych fałszerstw i zmian tekstów grimoire'ów, co tłumaczy się odmienną strukturą wiedzy pseudo -ezoterycznej.

Do najbardziej znanych należą (tytuły ulegają licznym odmianom):

- Większy Klucz Salomona
- Mniejszy klucz Salomona
- Pseudomonarchia Daemonum
- Księga Świętej Magii Abramelina Maga
- VII Księga Mojżesza
- Picatrix
- Księga Honoriusza
- Grimorium Verum
- Libri tres de occulta philosophia Agrippy z Nattesheimu – mimo iż jest to w zasadzie renesansowa rozprawa naukowa teoretyczna, zwykle wymienia się ją, wraz z apokryficznym czwartym tomem jako jeden z najslawniejszych grimoire'ów.

Grimoire'y napisane w XIX wieku:

- Czerwony Smok - Grand Grimoire
- Czarna kura
- liczne tzw. Księgi Mojżesza

Większy Klucz Salomona (Klucz Salomona, Clavicula Salomonis, Clavis Salomonis) – grimoire, którego autorstwo przypisuje się królowi Salomonowi. Kopie pochodzą z czasów średniowiecza lub późniejszych. Księga zawiera wiele zdań i terminów opierających się na tekstach talmudycznych i kabalistycznych. Prawdopodobnie zainspirował powstanie późniejszych dzieł tj. Lemegeton (Mniejszy Klucz Salomona), chociaż jest wiele różnic między nimi.

Styl, w którym napisano Większy Klucz Salomona jest typowy dla czasów średniowiecznych. Wiele ksiąg przypisywanych Salomonowi datuje się na czas pomiędzy 1000-1453 r., czyli czas wypraw krzyżowych, który wpłynął na kontakty z żydowskimi kabalistami i arabskimi alchemikami. Większy Klucz Salomona różni się od innych podobnych ksiąg tym, że nie ma w nim żadnych wzmianek o demonach, a jedynie szczegółowe przepisy dotyczące wykonywania operacji magicznych.

Lemegeton lub Mniejszy Klucz Salomona (Clavicula Salomonis, Clavicula Salomonis Regis) – anonimowy XVII-wieczny grimoire i jedna z najbardziej popularnych demonologicznych ksiąg. Autorstwo tej księgi przypisuje się królowi Salomonowi.

Księga Świętej Magii Abramelina Maga – grimoire opowiadający historię egipskiego czarnoksiężnika, Abramelina, który uczył magii niemieckiego Żyda, Abrahama (1362-1458). Grimoir ten to rodzaj listownego opowiadania, w którym Abraham opisuje synowi Lamechowi swoją podróż z Niemiec do Egiptu, spotkanie z Abramelinem i tajemnice kabalistycznego systemu.

Do tego można dodać jeszcze, że wszystkie latopisy do dziejów Rosji a przedtem Rusi zostały sfalszowane .

Pieczęć Aleksandra Newskiego z 1236 roku . Aleksander Newski jako Święty Jerzy ?

Jest związany z rodem Rurykowiczów, dynastią grecką i greko – katolicką, skoligaconą małżeństwami z dynastią piastowską w Polsce oraz osobą Piotra Włostowica .

Patrz e -book Mesjański ród Duninów oraz seria Wielka Slavia.

Biografia Aleksandra Newskiego jest bardzo zafałszowana w polskich źródłach, podobnie jak cała historia Polski , Litwy i Rusi oraz greckiego Bizancjum właśnie z tego powodu

**Trzeba do tego przeczytać opracowanie Ród Czartoryskich herbu Pogoń
bo z nim jest związany herb Rusi/Rosji.**

Od Pogoni do „kapusty” – jak zmieniała się narodowa symbolika Białorusi

2016.09.19 14:16 Dokładnie 25 lat temu biało-czerwono-biała flaga i „Pogoń” zostały oficjalnie uznane za symbole państwowe niezależnej Białorusi. Taką decyzję podjęła Rada Najwyższa Białoruskiej SSR 12 kadencji.

Historyczne symbole Białorusi nawiązujące do czasów Wielkiego Księstwa Litewskiego dotrwały do zorganizowanego w 1995 r. przez Łukaszenkę referendum. Poprzedziła je kampania ich zohydzenia. W białoruskiej telewizji pokazywano np. materiały w których podkreślano, że posługiwały się nimi organizacje kolaborujące z Niemcami w czasie wojny.

W wyniku przeprowadzonego w niedemokratycznych warunkach głosowania białoruski prezydent przywrócił symbole, które prawie w całości są kopią zatwierdzonych przez Stalina symboli Białoruskiej SSR. Z racji swojego kształtu Białoruski herb nazywany jest przez przedstawicieli opozycji mianem „kapusty”. Znak „Pogoni” po raz pierwszy znaleziono na pieczęci Aleksandra Newskiego, który był ożeniony z córką księcia połockiego. Zdaniem historyków wizerunek jeźdźca z uniesionym mieczem był początkowo herbem księstwa Połockiego. W 2000 r. Pogoń i biało-czerwono-biała flaga zostały zaliczone w poczet historyczno-kulturowych wartości Republiki Białoruś.

Prezentowanie ich nie jest wprawdzie zabronione, jednak władzom kojarzą się ze środowiskami opozycyjnymi. Bywa tak, że np. fani piłki nożnej przychodzący z szalikami z wizerunkiem historycznego herbu są wyrzucani ze stadionów.

Dziś w o godz. 19 w Mińsku na Placu Październikowym białoruski opozycyjny Młody Front organizuje demonstrację z okazji rocznicy ustanowienia historycznej symboliki narodowej.

JB/ www.belsat.eu/pl/